

Chương 51

Sở Dật Đình dụ dàng (6)

Bờ môi của hắn thật đẹp, hơi mỏng, lạnh lạnh, hơi tỏa sáng, giống như viên trân châu lấy ra từ vỏ trai lúc trước nàng và Hồ Cửu ca vớt được trong hồ nước.

Mặt của hắn lại càng xinh đẹp tuấn mỹ đến kỳ cục, mỗi một đường cong, hình dáng mỗi đường cong đều hoàn mỹ quyền rũ đến điêu luyện sắc sảo, nhất là ánh mắt của hắn, sâu như vậy, bén nhọn như vậy, ngay cả Hồ Cửu ca xinh đẹp nhất Hồ tộc cũng xa xa không sánh kịp.

Hồ Cửu ca đã từng nói với nàng, nam nhân càng xinh đẹp, môi càng mỏng càng lạnh bạc, càng sẽ làm tổn thương lòng nữ nhân.

Nhưng nàng ở cùng một chỗ với Sở Dật Đình, mặc dù có cãi nhau, có không vui, nhưng nhiều hơn vẫn là vui vẻ và thoải mái, nàng cũng không cảm thấy Sở Dật Đình lạnh bạc ở chỗ nào?

Tô Hồng Tụ cũng không biết Sở Dật Đình chỉ không lạnh bạc với riêng mình nàng, ở Đại Lương, hắn nổi tiếng không gần nữ sắc, máu lạnh vô tình.

Lời Hồ Cửu ca vẫn chính xác trên mức độ cực lớn.

“Đừng kêu nữa. Gào khóc thảm thiết. Ta hút hạt cát trên chân ngươi ra, lát nữa ngươi xé mấy mảnh vải từ trên người xuống bọc lấy chân, mấy ngày nữa sẽ tốt lắm.”

Sở Dật Đình lạnh nhạt nói, mặt mệt mỏi rã rời, lại nằm trên rơm rạ sau lưng nhắm hai mắt lại.

Tô Hồng Tụ đang định ra ngoài rửa nôi, đột nhiên, cách đó không xa “Ngao” một tiếng, giống như sói tru, bị sợ đến cả người nàng run rẩy, nôi “Loảng xoảng” một tiếng rơi trên đất, cả người nàng như nhúm lông tuyết trắng vo tròn bất lực, “Xoạt” một cái cuộn tròn, không biết làm sao lại trốn trong ngực Sở Dật Đình.

“Này - có sói.”

Trời sinh hồ ly chỉ sợ sói, trước kia khi Tô Hồng Tụ ở Hồ ly cốc, mỗi lần gặp phải sói hoang, cũng sẽ nơm nớp lo sợ trốn sau lưng Hồ Cửu ca.

Sở Dật Đình liếc nhìn nàng, qua hồi lâu, mới lạnh lùng nói: “Đó không phải sói, là chó hoang.”

“Ngươi nói bậy! Ngươi cho rằng ta ngốc, ngay cả chó và sói cũng không phân biệt ra được!”

Tô Hồng Tụ nổi giận, đuổi nắm đấm nhỏ đấm Sở Dật Đình.

Nàng không để ý đến, nghe thấy sói tru, nàng không chỉ giấu đầu lòi đuôi, ngay cả lỗ tai hồ ly của nàng cũng lộ ra cả rồi, đều dán trên đầu, ra vẻ sợ hãi đến không xong, lông tơ dựng đứng.

Sở Dật Đình mất máu quá nhiều, đã sớm buồn ngủ, phải mạnh mẽ giữ vững tinh thần an ủi nàng: “Không sợ, nhà gỗ này rất chắc chắn, sói không vào được.”

Dứt lời còn thò tay nhéo lông mềm như nhung trên lỗ tai hồ ly của Tô Hồng Tụ.

Vừa dứt lời, lại nghe được bên ngoài “Grào -” một tiếng, lúc này không phải sói, nghe giống như gấu! Lại giống như cọp!

Lần này thật sự khiến Tô Hồng Tụ sợ tới mức lộ ra nguyên hình – nàng vốn vì chữa thương cho Sở Dật Đình đã tiêu hao hết pháp lực, không còn có cách nào miễn cưỡng gắng sức duy trì hình người.

Chỉ thấy một đám lông trắng như tuyết lạnh run, cuộn tròn chặt cứng, cọ loạn trong ngực Sở Dật Đình, tìm được một khe hở, thì liều mạng chui vào bên trong, chỉ hận không thể nhét cả người vào trong khe hở đó đi.

Sở Dật Đình lúc này vừa tức giận lại vừa buồn cười, lấy tay không ngừng vuốt ve lông hồ ly trắng như tuyết của Tô Hồng Tụ, mềm giọng nhỏ nhẹ cố gắng an ủi nàng: “Không sợ, lát nữa con cọp thật sự vào nhà, ta đánh chúng chạy giúp người.”

Lại cởi áo ra, che kín trên người hồ ly nhỏ đang run rẩy.

“Chi chi chi - ?”

(Thật hả? Không cho người đời ý, một lát nữa con cọp tới thật, ta sẽ đẩy người qua, người đi đuổi chúng chạy.)

Tô Hồng Tụ đã biến thành hồ ly, Sở Dật Đình nào nghe hiểu được nàng đang nói gì, chỉ thấy hồ ly nhỏ trong lòng hẫng hoảng hốt đến con mắt chuyển loạn, chi chi chi không biết đang nói những gì.

“Dĩ nhiên, ta bảo đảm sẽ đuổi chạy tất cả bọn chúng.”

Ngạc nhiên thay, rõ ràng nghe không hiểu Tô Hồng Tụ đang nói gì, nhưng hết lần này tới lần khác Sở Dật Đình vẫn có thể đáp lại Tô Hồng Tụ.

Mỗi lời nói, đều vừa đúng lúc một hỏi một đáp với Tô Hồng Tụ.

Nếu Lương Hồng Xu đang ở đây bây giờ, thấy Sở Dật Đình như vậy, nhất định sẽ tức chết thăng thiên lập tức, thù của Tô Hồng Tụ lập tức có thể báo một nửa.

Mặc dù Sở Dật Đình hỗn loạn, bởi vì bị thương mà khuôn mặt tuấn tú trở nên trắng bệch, nhưng nét mặt lại vô cùng mềm mại.

Phảng phất trong đêm tối đột nhiên có ánh sáng chiếu rọi vào, lại giống như ánh nắng chiều tươi đẹp động trời đất lúc chạng vạng.

Cả buổi tối, khoe môi hẳn đều mềm mại mà cung chiều hơi nhếch lên, đôi tay lại càng không ngừng vỗ vào trong ngực, giống như đổ dành tiểu hải tử không yên phận chìm vào giấc ngủ.

Đương nhiên, trong ngực Sở Dật Đình không có đũa nhỏ nào, chỉ có một hồ ly nhỏ cực kỳ không yên phận, chi chi chi la hoảng.

Suốt một buổi tối, trong nhà gõ đều không ngừng lặp lại đối thoại như vậy.

“Chi chi chi?”

“Được.”

“Ngao -”

Sói lại bắt đầu kêu ở bên ngoài.

“Chi chi chi chi!”

Trong phòng lập tức truyền ra tiếng roẹt roẹt, móng vuốt chộp vào quần áo trên người, âm thanh xé rách quần áo.

“Không sợ, sói rời đi rất xa.”

“Chi.”

“Hu grào ngao -”

Lúc này đôi thành gấu gặm lên.

“Chi -!”

“Phiền chết! Còn để cho người ta ngủ không! Kêu nữa ta sẽ ném người ra ngoài!”

“Chi.”

Có câu nói bệnh tới như núi sập, bệnh đi như kéo tơ, lúc nửa đêm, Sở Dật Đình phát sốt lên, toàn thân hẳn lạnh lẽo, nhưng trên trán lại nóng như lửa, trên người đổ mồ hôi đầm đìa, tất cả quần áo đều ướt đầm.

Tô Hồng Tụ suy nghĩ, tiếp tục như vậy không phải cách, lúc lạnh lúc nóng, hẳn nhất định sẽ bệnh nặng thêm.

Nên cởi toàn bộ quần áo giúp hẳn, vẫn không ngừng nấu nước nóng, dùng khăn nóng lau mồ hôi giúp hẳn.

Khó khăn lắm, trời đã tờ mờ sáng rồi, nhiệt độ trên người Sở Dật Đình cuối cùng hạ xuống.

Tâm tình Tô Hồng Tụ thật tốt, không để ý đi đứng không tiện, buổi sáng lại vào trong rừng bắt một con gà rừng, nướng thịt gà cháy nát, miệng đối miệng, mớm từng mớm dứt cho Sở Dật Đình.

“Người nhanh tỉnh lại đi, người còn trẻ như vậy, dáng dấp lại đẹp mắt như thế, su này có thể có rất nhiều ngày tốt lành, chết ở chỗ này, chẳng lẽ người thật sự tuyệt đối không cảm thấy nuối tiếc?”

Cũng không biết có phải Sở Dật Đình thật sự nghe được lời của nàng không, đến ngày thứ ba, sốt cao trên người hẳn cuối cùng lui xuống.

Tô Hồng Tụ đã sớm mệt muốn chết rồi, cả người rúc vào trong ngực Sở Dật Đình, ngủ đến hỗn loạn, mắt mở không ra.

Lúc này Sở Dật Đình đã hoàn toàn tỉnh táo, mấy ngày nay hẳn đều sốt đến hôn mê bất tỉnh, nhưng như vậy không có nghĩa hẳn không nhớ rõ những chuyện đã xảy ra lúc hôn mê.

Mỗi một lần, lúc hẳn tỉnh táo, đều sẽ thấy một khuôn mặt nhỏ xinh đẹp kiều diễm, lúc lơ lửng trên đầu hẳn, vẻ mặt lo lắng, nhỏ giọng nói chuyện với hẳn, lúc lại đỡ hẳn, từng muống từng muống, thậm chí miệng đối miệng khó khăn mớm đồ ăn cho hẳn.